

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. C. T.**, zastoupený JUDr. Tomášem Plíhalem, advokátem se sídlem Sedláčkova 212/11, Plzeň, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, čj. CPR-25866-6/ČJ-2017-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2018, č. j. 17 A 24/2018-41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Plíhalovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2017, čj. KRPP-133774-17/ČJ-2017-030022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018 zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že správní orgány dostatečně nezkoumaly rodinný život stěžovatele. Žalovaný tedy dostatečně neposoudil, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nevzaly v úvahu, že stěžovatel má v ČR snoubenku paní M. P. a že ve Vietnamu nemá na rozdíl od ČR žádné rodinné zázemí a přátele. Skutečnost, že stěžovatel neměl v ČR blízkou osobu na začátku řízení o vyhoštění, neznamená, že si stěžovatel nemohl vytvořit citový vztah ke své snoubence v průběhu správního řízení. Správní orgány před vydáním svých rozhodnutí již tuto okolnost nezjišťovaly, a proto rozhodly na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Pokud by krajský soud provedl výslech stěžovatele a jeho snoubenky, jak stěžovatel navrhoval, uvedené skutečnosti by zjistil. Krajský soud ovšem uzavřel, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné.

[4] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle obsahu správního a soudního spisu byl stěžovatel dne 2. 9. 2017 při pobytové kontrole vyzván k prokázání své totožnosti. Stěžovatel se následně opakovaně prokazoval doklady jiné osoby. Současně bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území ČR bez platného povolení k pobytu či bez platného víza. Na základě uvedeného stěžovatel naplnil důvody pro udělení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele správní orgány dostatečně neposoudily přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7] Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[8] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[9] Podle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2. 9. 2017 stěžovatel uvedl, že v ČR nikoho nemá, je svobodný a bezdětný, s nikým nesdílí společnou domácnost a v ČR nemá ani jiné vazby, závazky či pohledávky. Ve Vietnamu má sestru, u níž by mohl bydlet, rodiče

pokračování

mu již zemřeli. Dále konstatoval, že z ČR by vycestoval dobrovolně a není mu znám žádný důvod nebo překážka, která by mu znemožňovala návrat do země původu. Dne 3. 9. 2017 se stěžovatel seznámil s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Stěžovatel však neuvedl žádné další skutečnosti, návrhy či důkazy. Správní orgán I. stupně se zabýval zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele na stranách 4 až 6 svého rozhodnutí a po zhodnocení jednotlivých kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců a tvrzení uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podané odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění neobsahovalo žádné konkrétní odvolací důvody, které by se vztahovaly k stěžovatelu soukromému a rodinnému životu. Stěžovatel byl přípisem ze dne 6. 12. 2017 vyzván k seznámení a případnému vyjádření se k podkladům rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel se k těmto podkladům nijak nevyjádřil. Žalovaný k přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění konstatoval, že dotčení rodinného života stěžovatele je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné době nedopustili žádného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Skutečnost, že stěžovatel má v ČR přítelkyni, kterou si chce vzít, byla poprvé uplatněna až v doplnění žaloby.

[10] NSS konstatoje, že správní orgány se dostatečně zabývaly tím, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Vzaly v úvahu povahu protiprávního jednání stěžovatele a veškeré jim známé okolnosti o jeho životě. Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně neuváděl žádné závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a ani v rámci odvolání ničeho v tomto ohledu nenamítal, resp. neuvedl, že na území ČR má přítelkyni. Stěžovatel rovněž nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v rámci čehož by nově vzniklé skutečnosti v průběhu správního řízení mohl uvést. Nelze proto vytýkat správním orgánům, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění posoudily pouze na základě stěžovatelem tvrzených skutečností. Nebylo povinností správních orgánů, aby poté, co stěžovatel uvedl relevantní okolnosti o svém soukromém a rodinném životě, dále zjišťovaly jeho osobní poměry. Pokud u stěžovatele nastala změna v jeho osobním životě, měl možnost tuto okolnost správním orgánům sdělit v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí či v odvolání. Vzhledem k tomu, že tak stěžovatel neučinil, nebyly správní orgány povinny se touto skutečností zabývat (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39, či ze dne 5. 6. 2018, čj. 8 Azs 109/2017-41).

[11] S ohledem na uvedené NSS neshledává v postupu krajského soudu pochybení, pokud při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění nevzal v úvahu tvrzený vztah stěžovatele a jeho přítelkyně, neboť musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu proto nebylo ani namístě, aby krajský soud prováděl výslechy osob, které stěžovatel navrhl.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Napadené závěry krajského soudu jsou správné, proto NSS kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem usnesením ze dne 12. 3. 2018,

čj. 17 A 24/2018-16, ustanoven jako zástupce advokát JUDr. Tomáš Plíhal. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu